

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 146/06-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. apríla 2006 predbežne prerokoval sťažnosť J. B., bytom D., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cpr 47/03 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 13. februára 2006 doručené podanie J. B., bytom D. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cpr 47/03 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že:

„Mojou žalobou zo dňa 26. júna 2003 proti žalovanej Slovenskej televízii Bratislava domáham sa na Okresnom súde v Bratislave IV zaradenia do zamestnania v dôsledku mojej politickej rehabilitácie odporkyňou podľa zákona o mimosúdnych rehabilitáciách a náhrady mzdy (...). Píše sa už 9. február 2006 a vo veci 7 Cpr 47/03-04 nekonalo sa doposiaľ ani jedno súdne pojednávanie, čo potvrdzuje prieťahy v súdnom konaní spôsobenými hlavne na strane Okresného súdu Bratislava IV, proti ktorému podávam túto sťažnosť (...).

Pred podaním tejto mojej žaloby na súd domáhal som sa nápravy najprv sťažnosťou predsedovi Okresného súdu Bratislava IV (...). Fotokópiu tejto sťažnosti pripájam k tomuto podaniu, ktorá je datovaná 13. decembrom 2005. (...)“

Vychádzajúc z uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v napadnutom konaní, aby prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov a vyplatiť mu „odškodné“ vo výške 100 000 Sk.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal (...).

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenejšej pochybnosti javí ako neopodstatnený (napr. III. ÚS 199/02).

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cpr 47/03, v ktorom vystupuje ako žalobca, dochádza k porušovaniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Z prehľadu procesných úkonov, ktoré vyplývajú zo súdneho spisu sp. zn. 7 Cpr 47/03, do ktorého bolo nahliadnuté, vyplýva, že okresný súd prakticky od začiatku postupoval v napadnutom konaní v podstate priebežne až na ojedinelý priesťah vo veci. Tvrdenie sťažovateľa, že v napadnutom konaní „*nekonalo sa doposiaľ ani jedno súdne pojednávanie*“, je síce pravdivé, na druhej strane však nebolo možné neprihliadnuť na to, že všetky dosiaľ nariadené pojednávania (15. december 2004, 20. apríl 2005, 29. jún 2005, 1. marec 2006 a 30. máj 2006) museli byť odročené pre „*ospravedlnenú neúčast*“ sťažovateľa. Je tiež skutočnosťou, že sťažovateľ nezaplatil riadne a včas súdny poplatok, ktorý je splatný už podaním samotného návrhu, a ani nepožiadal pri podaní návrhu na okresný súd o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, a keď už tak učinil, nepripojil k tejto svojej žiadosti potvrdenie o svojich osobných a majetkových a zárobkových pomeroch, naviac na výzvu súdu pripojil najprv iba kópiu uvedeného potvrdenia. Z uvedeného je zrejmé, že sťažovateľ si neplnil riadne a včas svoju poplatkovú povinnosť, čo je okolnosť, na ktorú ústavný súd musí prihliadať pri posudzovaní tvrdenia o porušení základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pretože takáto okolnosť v zásade bráni súdu konať a rozhodnúť vo veci samej, a tým aj splniť účel tohto základného práva, ktorým je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/03). Okrem uvedeného možno konštatovať, že sťažovateľovi bolo treba ustanoviť právneho zástupcu v konaní pred okresným súdom doposiaľ dvakrát (13. decembra 2004 a 3. marca 2006), a teda aj táto skutočnosť prispela k predĺženiu napadnutého konania.

Podľa názoru ústavného súdu preto nemožno iba na základe skutočností uvedených v sťažnosti považovať namietaný postup okresného súdu za taký, ktorý by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priesťahy“ v zmysle citovaného článku ústavy, preto bolo potrebné sťažnosť vo vzťahu k okresnému súdu odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Je nesporné, že k predĺženiu napadnutého konania významnou mierou prispel aj samotný sťažovateľ. Dĺžku konania, ktorá je dôsledkom úkonov jeho účastníkov alebo ich nečinnosti, nemožno považovať za dôvod na vyslovenie zbytočných priesťahov v prípade, keď súd o procesných návrhoch sťažovateľa konal a rozhodoval bez zbytočných priesťahov

(mutatis mutandis II. ÚS 41/00). Procesné úkony okresného súdu v podstate plynulo smerovali k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa. Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02). Pojem „zbytočné priet'ahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (napr. I. ÚS 42/01). Postup okresného súdu, aj keď nebol vždy bez priet'ahov, sa v napadnutom konaní zjavne nevyznačuje takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd mohol postup okresného súdu v napadnutom konaní po prípadnom prijatí návrhu (sťažnosti) na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľa garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy, preto ústavný súd návrh sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnený.

Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. apríla 2006